

RÜZGÂRIN KANATTIĞI

Zeynep ALTINTEPE

Zaman, bahçedeki elmaların kızarmaya başlayan küçük yüzlerini döve döve geçti. Zaman, bir çocuğun dudağının ucundaki sessiz mızıkayı terk etti.

Ücra baharlar anneannesinin mezarına da geldi sonunda. Mezarın baş ucunda isimsiz, sönük eski çiçekler... Güneşin batmasına yakın ölgün bulutların kapattığı birkaç servi... Ölülerin yalnızlığını, çoğu zaman mezarlarının üzerindeki çiçeklerin yokluğu ya da bakımsızlığı ele verir buralarda. Anneannesinin mezarından gökyüzüne bakmak ömrünü kanatıyor Elif'in. Dünyaya o mezarlıktan bakmak anısız, boş bir odada iskemlenin üzerinde oturup saatlerce aynı şarkıyı dinleyerek papatyaları birbirinden koparmaya benziyor. Papatyaların gövdeleri ve yaprakları artık birbirinden çok uzakta.

Yalnızken bu eski, yıkıntıyı andıran köşkte parmak uçları ile yürüyor hep. Evde olduğunu kimse bilmesin, zile kimse basmasın, kapıyı kimse çalmasın diye bazen kendini bile unutuyor. Kahvesini alıp pencere kenarına bir sandalye çekip uzaklara dalınca, acının varlığından içeri gizlice sızan güneş gözlerini kamaştırınca, çakıl sesli çocukluğu ağaçlardan görünmeyince fin dık bahçesinin bayırına oturup ellerine baktığı yazı hatırlıyor. Parmak uçları kınalı, kar gibi beyaz; sanki yıldızların diyarından kopup gelen bir dalgınlığın hatırası onun elleri. Annesi, bayırı nefessiz çıkınca o da içinin taşrasında mavi bir buğuyla karşılaşmıştı. Derin, suskun bir yalnızlık şimdiki andan paramparça çıkarmıştı hafızasını. Ömründe ilk kez annesinin çocuklar gibi hıçkırarak ağladığını görmüştü. Kendinden uzaklaşa uzaklaşa durmadan ağladığını. Güneşin kamaştırdığı gözleriyle annesini izledikten sonra tekrar ellerine döndü. Kınalarına bakınca ellerinin yalnızlığına içerledi; bu sefer isyana çok yakın ama isyanla değil, buruk bir teslimiyet, uzun bir bekleyiş-

le. Çok sevdiği bir şair geldi aklına. Fındık bahçesinin dimdik yokuşundan aşağı sürüklenen çiçek tozlarını ve yeşil böcekleri çok uzağa fırlatırcasına bakışlarının önünde o kitabın sayfası yeniden açıldı. Ellerine bakarak şairinin Mona Rosa'sını okudu. Gözleri göğün diri mavisinden yoruldu. Bir an önce sıcacık yatağında uyumak isteyen, herkeste ayrı ayrı bıraktığı ve şimdi hatırlanmayan gözleri, annesinde gençliğini unuttu. Cenazeye yetişmek için fındık bahçesinin yokuşunu nefes nefese çıktılar. Annesinin bir kişi daha ekilmesi, anneannesinin artık şişman, tatlı kucaksızlığı aniden ona dünyanın ne kadar uzak bir yer olduğunu hatırlattı. Anneannesine çorbalar pişirirken de dünya uzak bir yerdi; köy yolunda kendiliğinden biten menekşeleri toplarken de, akrabalara birlikte kırılırken de uzak bir yerdi dünya ama bu kez farklı bir şeyin canını acıttığını çok derininde hissetti. O gün bir ismi yoktu bu acının. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere devrilmeye başlamıştı bile. Anneannesini güzel yeşil kokularla, beyaz kefenlerle süsleyip aceleyle toprağa verirlerken duası kanamıştı. İmam, anneannesini aceleyle toprağa yetiştirdi. Acele içinde büyük bir kalabalık. Dili uzaklara varamadı, bir adım dahi öteye gidemedi cümleleri. Elif; anneannesini hep koltuğun bir köşesinde oturarak namaz kılarken hatırlamak istedi, kalabalığa bakamadı. Koltuğun yanındaki masada tozu alınmamış yapma çiçekleri, eski komodinin üzerindeki küçük televizyonu hatırladı. Şairinin "Sabun Yası" şiiri düştü yaralı günün hatırasına. Kalbindeki büyük fırtına küçücük kımıldadı Elif'in: "Yıkadılar sonra anladık ölü olduğunu / Alıp götürdük gelin gibi öğleyin / Kesip durduk resimlerden geyikleri / Kuşları balıkları eski çiçekleri." Anneanesi gelin oldu... Şimdi nasıl unutacak? Başını göğe kaldırdı. Gökyüzünde öğle vaktinin sıcak, yorgun renkleri onun günü unutmasına yardım etmedi. Kuşlar sessizce uçarken çocukluğunun geçtiği sarı boyalı evin bahçesine, çocukluğunu da gömdü anneanesiyle birlikte.

Bahçenin kıyısındaki güllerden kırmızı olanları koparıp büyük bir mutlulukla eve götürdüğü yarı çocukluk yarı genç kızlık günlerini hatırladı. Evin kileri andıran odasından birini o yaz oda yapmıştı annesi ona. Pencerenin altına küçücük bir komodinin koymuşlardı. Pencere yüksek bir yerdeydi ve gökyüzünün sadece küçük bir bölümünü görüyordu oda. Kırık beyaz, dantelli, şifona benzer bir örtüyü de o komodinin üstüne örtmüşlerdi. Dünya ne kadar basitti o yıllar. Anneannesinin bahçesinden kopardığı gülleri sevinç içinde bir su bardağına doldurup o komodinin üstüne koyuyordu, renksiz ve anısız odasını böyle süslüyordu. Gülün ıssız ormanları andıran kokusu içini dolduruyordu. Anneannesinin ölümünden sonra o gülleri bahçeden teker teker söktüler. Çocukluğunun geçtiği evi kiraya verdiler, çocukluğunu

söktüler. Mezarın ucunda bilinmez bir aile var şimdi. Herkes kapısını kapattı geçmişe. Geyikleri hatırlamadılar. Eski gülleri küstürdüler, bir bir terk ettiler yüreklerini.

Şimdi eski bir köşkte yağmurun sesi, gölgesinden önce kendini kasımın soğuk boşluğundan içeri atıp çok da sağlam olmayan pencere önünün uzak anılarını kemiriyor. Eski bir köşkte, her şey altı ay öncesine göre daha iyi hatırlatıyor kendisini artık. Elif kahvesini yudumlayıp, fincanını sehpanın üzerine bırakınca ücra baharda neşeli sesleriyle dans eden kuşları izledi. Kalbini yavaşlattı, ince bir buğu üzerine koydu. Etrafından kimse geçemesin diye o buğuyu aldı, genişletti, korkak bir kışın kalbine dikti. Rüzgârlarda, fırtınalarda, meltemlerde inleyişine aldırmayacak kadar çözdüğünü zannetmişti oyunun gizimini. Kimler gidiyordu, kimler kalıyordu uzak kış pencerelerinin hiç geçilmemiş çiçek bahçelerinde? Kendisine, “Burası benim evim mi?” diye sordu. “Kırmızı örtü üzerindeki bu abajur, ışığın sol yanında kapağı zar zor seçilen ince roman, mutfak penceresine düşen yağmur, radyodaki eski şarkılar... Bunlar benim mi?” Kaç akşamdır dinlemeyi ertelediği Makber’i açtı, Hafız Burhan’ın sesi odayı doldurmaya başladı. Boş koltuklara dalıp gitti gözleri. Bir yanında annesinin diğer yanında da anneannesinin varlığını özledi. Elif her zamanki gibi ikisinin de ortasındaydı. Elleri birden karnına gitti. Kızı yine karnını teklemedi. Kızının doğumunu getirdi gözünün önüne. Anneanesi Yekta ismini çok severdi. Bebeğinin adını Yekta koyacak. Mor bir elbise alacak ona biraz büyüyünce, yürümeyi öğrenince rüzgâra karşı birlikte koşacaklar. İkisinin de alnında akasya kokuları ile karışık baş döndüren baharın taze çiçekleri hüküm sürecek... Kırmızı yaban gülleri açacak ince buğulara sardığı kalbinde. Ücra baharları hatırlayacak. Zamanında kendisini annesinin yerine koyup dinlediği bir şarkıyı, bu kez doğurduğu kız çocuğunun yerine dinleyecek. Şarkının daha başlangıcında, küçük bir kızın ömründeyken gözlerinin dolup dolmayacağını şimdiden merak ediyor. Gözleriyle kızına dolu dolu bakacak. Her şey Elif’i dindirebilir, sokağa çıksa söz gelimi markete süt almaya gitse şimdi, insanların omuzları, tek kişilik yollarının kıyısından geçmek onu ansızın dindirecek. Aradan çok zaman geçecek. Masanın üzerinde annesinden kalma bir yüzük... Dudaklarının üstünü sızlatacak kış. Sokak lambası bitmeyen şiirlerini aydınlatırken bir şiiri daha sevinçle yazmaya başlayacak. Bu şiir de bitmeyecek, defterinin arasından dışarı çıkamayacak uzun zaman. Elleri bunca erken sevincin uykusunu uyurken akşamlara ve tabaklara dilimlenen domateslerin, babasının masada istediği tuzun ardına koşmayı özleyecek uzak bir ülkede. Bir uçağa binip uzaklara gitmenin çok öncesinde, odadaki tavana yansıyan araba gölgeleri

ve ay uykusunu kaçıracak. İnce romanlara, hemen okunup rafa kaldırılacak şiirlere tutunmak isteyecek. Yeni yıkanmış nevresimin üzerinde onu bir dostun sabrıyla bekleyen *Dokuzuncu Hariciye Koğuşu*'nu bulacak. Ucunu katladığı sayfa kendiliğinden açılacak:

“Masanın yanında rafın önüne çekilmiş bir sandalye. (Demek annem en üst raftan bir ilaç şişesi almış.) Ha... İşte masanın üstünde bir şişe: Kordiyal. (Demek annem bir fenalık geçirmiş.) Minderin üstünde ıslak, buruşuk bir mendil. (Demek annem ağlamış.)

Benim de bu şişeye, iki yastığa ve bir mendile ihtiyacım var. Ben de Kordiyal alacağım, uzanacağım ve ağlayacağım.”

Mevsimler sessizce ömür değiştirirken aradan çok zaman geçti. Bir bebeğin doğumu, dişlerini çıkarması, ekmeğin ucunu ağzına götürüşü. Çocuğun üzerinde mor bir elbise. Aradan çok zaman geçti. Eski bir mezar, mezarın üstünde rüzgârın kanattığı son gelincikler.